

ES PEDRIS LLARG

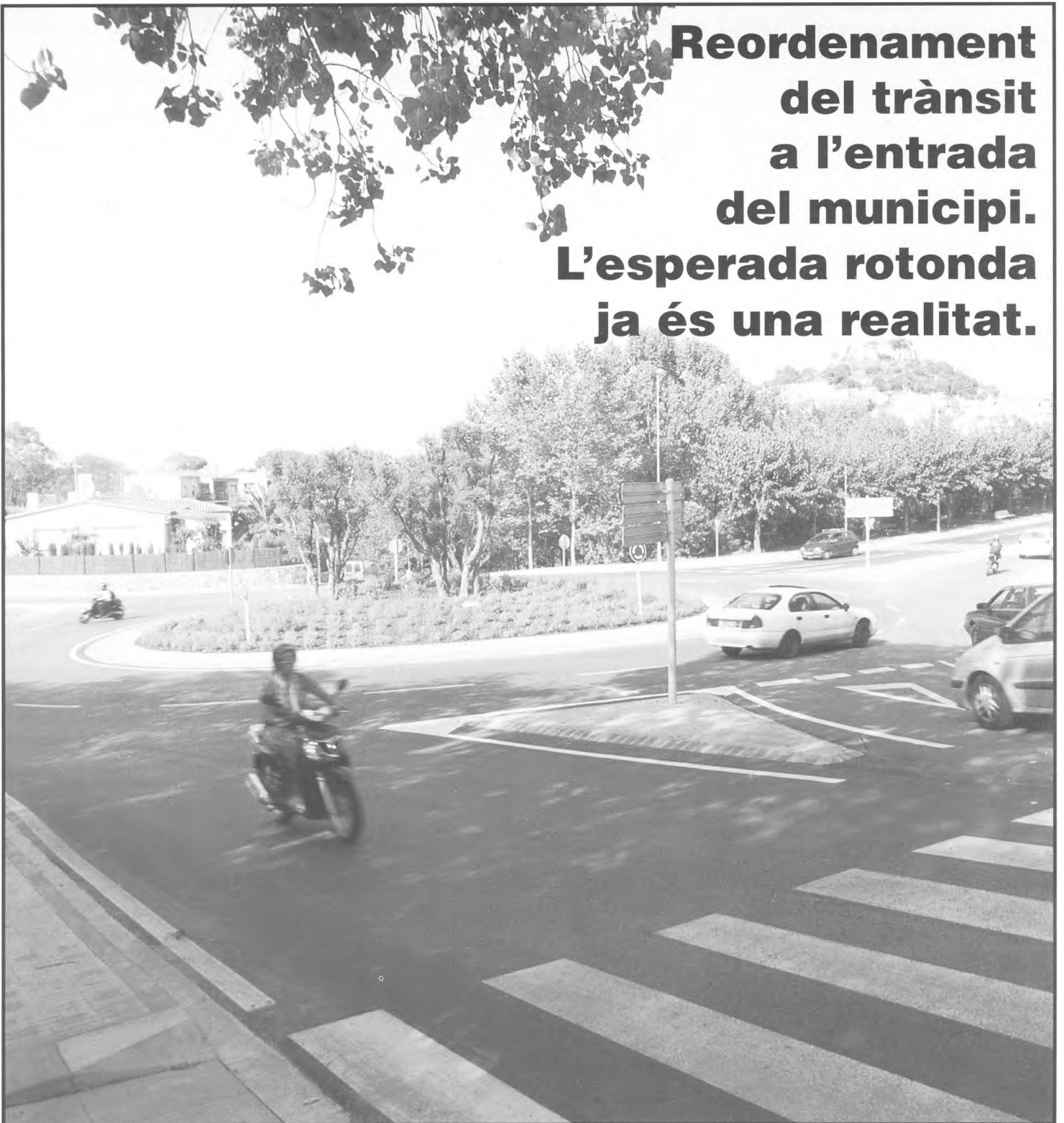

Núm. 61
Setembre
2002

Revista Municipal d'Informació i Cultura

BEGUR/ESCLANYÀ

**Reordenament
del trànsit
a l'entrada
del municipi.
L'esperada rotonda
ja és una realitat.**

Revista Municipal
d'Informació i Cultura

Núm. 61
Setembre 2002

Edició:

Ajuntament de Begur

Redacció:

Arxiu Històric Municipal
Bonaventura Carreras, 11
17255 Begur
Telèfon: 972 62 43 05
E-mail: llcosta@teleline.es
www.begur.org

Col·laboració:

Diputació de Girona

Serveis gràfics:

Imatge i Lletra, s.l.

Impressió:

Impremta Palé, SAL
Clavé, 35 - Palafrugell

Dipòsit legal:

Gi - 802 - 1987

Els conceptes i les opinions sostinguts en els articles signats que apareixen en **ES PEDRIS LLARG** no representen necessàriament l'opinió d'aquesta revista.

Recordem que les pàgines d'**ES PEDRIS LLARG** són obertes a tothom. Qualsevol persona que vulgui emetre llur opinió o col·laborar en la revista ha de lliurar els originals a la Redacció, fent-hi constar les seves dades personals i el seu telèfon, sense que això suposi cap compromís de publicació dels articles que no s'hagin sol·licitat expressament.

Alcaldia

L'ENTRADA DE BEGUR: UNA PROPOSTA FETA REALITAT

Després de molts d'anys de parlar-ne i d'aparèixer en molts programes de govern dels diferents grups polítics que s'han presentat a les eleccions municipals, la rotonda de l'entrada de Begur és una realitat. A vegades em pregunto com és possible que una obra tan necessària hagi tardat tan de temps a ser realitat i és llavors que te n'adones que a vegades les coses no són tan fàcils com semblen.

Bé, sigui com sigui, finalment la rotonda ja hi és (malgrat un cert endarreriment en la seva execució) i ja regula, de forma eficient, la circulació en un punt que sense cap mena de dubte era el més conflictiu del municipi.

L'obra ha estat cofinançada per la Generalitat de Catalunya, la Diputació Provincial de Girona i l'Ajuntament de Begur a parts iguals, anant a càrrec també del consistori tot el que fa referència a l'enjardinament.

Vull aprofitar aquest editorial per agrair, en nom del consistori, l'ajuda d'aquestes dues administracions que van veure clara la necessitat d'actuar en un lloc tan problemàtic com era l'entrada de Begur. Cal dir també que tant l'encàrrec del projecte com el control

de l'obra han anat a càrrec de la Diputació.

Quan estic escrivint aquest article queda pendent part de l'enjardinament de la zona i l'acabament de les voreres. Però estic plenament convençut que un cop acabades aquestes feines, que encara estan a mitges, serà una entrada digna per a Begur. Serà l'entrada que es mereix la joia de la Costa Brava, que és Begur.

No cal dir la satisfacció que experimento, com a alcalde, en veure realitat un punt més del programa electoral. Per cert, una actuació que es recollia en tots els programes electorals dels grups polítics amb representació en l'actual consistori.

Després d'un estiu tan atípic, meteorològicament parlant, esperem tenir una bona tardor que ens permeti reactivar sense entrebancs les obres de la plaça Forgas, tot esperant que aquest mirador de Begur sigui realitat el més aviat possible.

CARLES ARNAU i FERRER
L'alcalde

Foto: Mattes Carreras

Extracte d'acords

Comissió de Govern 21-5-02

- S'aprova el contracte entre el Sr. Josep Carreras Riera i l'Ajuntament que preveu l'adquisició i els drets d'ús de reportatges fotogràfics.

Ple 28-5-02

- S'adjudica per majoria el concurs públic convocat per a l'execució de les obres del camp de futbol (col·locació de gespa artificial) a l'empresa Servià Cantó, S.A. pel preu de 362.096 €. Aquesta obra ha rebut una subvenció de 92.764 € concedida pel Consell Català de l'Esport - Generalitat de Catalunya.

Comissió de Govern 25-6-02

- Es contracta a l'empresa Jardins

Arnau, S.L. per al subministrament i treballs d'enjardinament de la nova rotonda de l'entrada de Begur d'acord amb el pressupost presentat (15.788 €).

Ple 30-7-02

- S'aprova per majoria el compte general de l'exercici 2001. Cal destacar el muntant del superàvit -romanent de tresoreria- (851.619 €) que permetrà habilitar o suplementar partides d'inversió de l'exercici actual.

Comissió de Govern 6-8-02

- Es contracta l'empresa Tanques Metàliques Mir per al subministrament i col·locació de nova tanca al col·legi l'Olivar Vell d'Esclanyà (3.597 €)

Mantinguem el poble net

Preguem que dipositin les seves escombraries en bosses als contenidor des de les 9 del vespre fins a les dotze de la nit. Si respectem aquest horari evitarem observar durant el dia les típiques bosses de deixalles fora del contenidor i exposades als animals transeünts.

Respectem, també, els abocaments incontrolats en llocs no adequats. Si algun veí observa aquest fet pot trucar al telèfon 972 62 40 20, agrairem la seva col·laboració.

Els matí dels dimarts i divendres, de cada setmana es trauran els estris més voluminosos, mobles, neveres i altres.

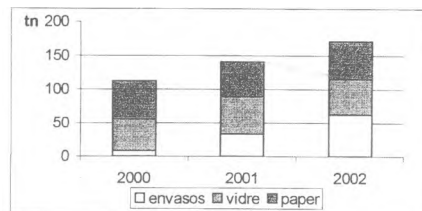
Si per alguna altra qüestió necessessin aquests serveis fora dels dies

comentats poden trucar al 972 62 40 20 o al telèfon mòbil 606 44 75 12.

Gràcies per la seva col·laboració i esperem que amb l'esforç de tothom aconseguim mantenir el poble net.

Regidor de Medi Ambient

Evolució recollida selectiva (gener-juny 2000-2002)

Municipi: Begur.

Primera pedra de la residència per a discapacitats físics

El passat mes de maig es va col·locar la primera pedra de la residència per a discapacitats físics. Aquesta residència és un projecte promogut per la Fundació Llars de l'Amistat Chesire amb l'impuls de l'Associació OXALIS, la qual compta amb un ajut econòmic que prové del Departament de Benestar Social.

L'Ajuntament de Begur col·labora en aquest projecte tant important per les comarques gironines mitjançant una aportació econòmica de 1.500 euros.

Foto: Santi Carbonell

ATENCIÓ AL PÚBLIC DE L'ALCALDIA I REGIDORIES

Alcaldia: **Carles Arnau**.
Governació / Hisenda / Comerç
De dilluns a divendres, matins de 9 a 2.

1r tinent d'alcalde: **Joan Català**.
Urbanisme / Obres i Serveis
Matins: De dilluns a dijous, de 10 a 1
Dissabtes, de 11 a 1
Tardes: Dimarts, de 6 a 8
Dimecres, de 6 a 8
(Esclanyà)

2n tinent d'alcalde: **Francisco Vadillo**.
Esports / Festes / Ràdio / Cinema
Dimarts tarda, de 6 a 8

3r tinent d'alcalde: **Neus Artiga**. Sanitat / Gent Gran / Activitats Casino
Dilluns matí, d'11 a 1

Regidoria de Serveis Socials i Consell Municipal d'Esclanyà:
Montserrat Corredor
Dimarts tarda, de 7 a 8
Dijous tarda, de 2/4 de 4 a 5 (Esclanyà)

Regidoria de Turisme, Cultura i Joventut:
Gemma Amiel
Concertar prèviament hora al tel.:
972 62 45 20 (oficina de turisme)

Regidoria d'Ensenyament: **Rosa Pérez**
Dissabte matí, de 10 a 12
(Visites concertades)

Regidoria de Medi Ambient i Platges:
Joan Garcia
Dilluns matí, de 12 a 1

Regidoria d'Activitats d'Esclanyà:
Maria D. Torrent
Dijous tarda, de 5 a 7 (Esclanyà)

Nota: Es recomana concertar l'hora de visita amb antelació.

Seguretat

POLICIA LOCAL 972 62 42 00
972 62 34 78

MOSSOS D'ESQUADRA 088

INFORMACIÓ GENERAL 112
(Àmbit tot Catalunya)

Millores al municipi

Camí de ronda del port d'Esclanyà a Aiguablava.

Enjardinament cruïlla del carrer Farmacèutic Mató amb Metge Pi

Millores de la carretera d'Aiguablava i la cruïlla de Fornells (Diputació de Girona)

Arranjament de la carretera de Sa Tuna a Cap sa Sal (Diputació de Girona).

Arranjament Mirador de Begur de la carretera de circumval·lació

Registre civil

Naixements en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'01-04-2002 i el 30-06-2002

Data	Nounat/da	Fill/a de:	
07-04-2002	Núria PORTILLO i LINERO	Francisco Portillo Collado	Isabel Linero Vargas
12-04-2002	Marc MARQUÈS i SELVA	Luis Marqués Serrat	M ^a Teresa Selva Huertas
17-04-2002	Jan PUIG i MARTÍN	Enrique Puig Saló	M ^a Àngeles Martín Huertas
25-04-2002	Ferran ARTIGA i FONT	José Ramón Artiga López	Maria Font Roda
30-04-2002	Marco PRETEL i MARÍN	José Pretel Castillo	Ana M ^a Marín Cobos
05-05-2002	Marina URÉNDEZ i FERNÁNDEZ	Antonio Jesús Uréndez Valdivia	Serafina Fernández Fernández
05-05-2002	Xavier ESTUDILLO i ABAD	Francisco Javier Estudillo Viñas	Natàlia Abad Hernández
16-05-2002	Helen CARRIÓ i POOLE	Agustí Carrión Cruz	Samantha Jayne Poole
15-06-2002	Quim CEBRIÀ i BISBE	Narcís Cebrià Pons	Sandra Bisbe Lluís

Defuncions i enterraments en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'01-04-2002 i el 30-06-2002

Nom	Data	Municipi de l'òbit
Robert Aime Joseph GIACOMETTI	06-04-2002	BEGUR
Montserrat FRANCESCH PONT	09-04-2002	PALAMÓS
Luisa PI FERRER	19-04-2002	BEGUR
Nikolaus NEIDENBACH	11-05-2002	BEGUR
Albert GUIRADO ALONSO	28-05-2002	BEGUR

Casaments celebrats en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'01-04-2002 i el 30-06-2002

Nom del nuvi	Nom de la núvia	Data celebració casament
Víctor ROSÉS ALCÁNTARA	Montserrat CAMPASOLS MARÍ	20-04-2002
Ihab BOUTROS	Judit SALA LLUMA	27-04-2002
Giovanni Carlo CIRIO	Iris LANGE	04-05-2002
José Ricardo PUIG TUREGANO	Eva CIRIA PUYUELO	11-05-2002
Juan Ignacio IGLESIAS HERNÁNDEZ	Rosa Maria MORELL DALMAU	15-06-2002
Xavier DE PALOL MASÓ	Natàlia ARTIGAS GRAELLS	21-06-2002
Gil SOTO TOLOSA	Begoña HOLGADO ROIG	22-06-2002

Activitats a Esclanyà

8-3-02. Berenar de xocolata amb xurros per celebrar el dia Internacional de la Dona.

16-6-02. Inauguració de l'exposició de labors i brodats.

17-6-02. Exposició de labors i brodats.

27-6-02 Activitat infantil. Pintar samarretes.

2-8-02. Festa Major.
Nit de varietats: Humoristes Juan y Miguel.

2-8-02. Festa Major.
Nit de varietats: Vedette Tània Celaya (fent ballar a una persona del públic)

3-8-02. Festa Major. Festa de l'escuma amb el conjunt Set de so.

4-8-02. Festa Major. Concert amb la Blanes Orquestra.

4-8-02. Festa Major. Mostra d'aeròbic per la mainada d'Esclanyà.

AD Veterans Calella-Begur

L'equip de futbol AD Veterans Calella-Begur ha guanyat, en la present temporada (2001-2002), el campionat de lliga de la seva categoria, anomenat Campionat d'empreses.

L'equip està format per gent que sempre han estat vinculats al món del futbol, primer com a jugadors i més tard alguns d'ells, fins i tot, com entrenadors d'altres categories. Aquests esportistes segueixen activament com a futbolistes formant part d'equips de veterans que juguen una lliga a vegades desconeguda per a molts de nosaltres.

Natació: Travessa Cales de Begur

Novament l'Àrea d'esports de l'Ajuntament de Begur amb el suport de l'Associació Esportiva i components del Grup de Festes, va organitzar la V travessa de natació Cales de Begur.

La prova es realitzà, seguint el costum, el tercer diumenge de juliol i en aquesta ocasió l'estat del mar era molt bo, si bé el dia es va enfosquir degut a la boira que va envair tot el litoral begurenc. Tot i això no hi va haver-hi cap mena de problema per al bon desenvolupament de la cursa.

Per a sorpresa i alegria de tots els organitzadors, i dels mateixos participants, el nombre de nadadors gairebé va doblar el de l'edició de l'any anterior arribant a un total de 87 inscrits, repartits en quatre categories masculines i femenines de diferents edats (de 12 fins a 57 anys).

Un cop acabada la cursa es va obsequiar a tots els nadadors i col·laboradors a un petit esmorzar. El regidor Francisco Vadillo va presidir el lliurament de premis i regals a tots els concursants.

Des de l'Àrea d'esports de l'Ajuntament de Begur volem agrair el suport que vàrem rebre per part de la Creu Roja i de la Guàrdia Civil del Mar pel bon funcionament i la seguretat que aquestes entitats ens ofereixen, a

Aiguafreda Serveis i a tots aquells particulars que, amb la seva embarcació, col·laboraren en el trasllat dels nadadors al lloc de sortida.

Les classificacions d'aquesta travessa de natació la trobareu a: www.begur.org

El Club Nàutic de Sa Riera

Des d'aquesta revista, el Club Nàutic Sa Riera vol apropar-se, una mica més, als begurencs per donar a conèixer algunes de les activitats que aquesta entitat porta a terme.

Amb la col·laboració de l'Ajuntament el Club Nàutic organitza, des de fa anys, cursos de vela gratuïts per als escolars de Begur.

Aquest any, amb l'objectiu d'aconseguir una major qualitat en aquests cursos, ja que les condicions de la badia de Sa Riera no són les millors per a la iniciació a la vela, s'ha arribat a un acord amb l'Escola de Vela de Palamós, de reconegut prestigi en els àmbits mariners. Ens hem encarregat del trasllat dels nens de Sa Riera a Palamós i hem estat en contacte diari amb l'Escola de Vela fent-nos responsables dels nens.

Els resultats han sigut molt bons i els nens/es de Begur han sabut aprofitar aquests cursos i ho han demostrat guanyant les dues regates amb *raquero* que s'organitzen al final del curs.

D'aquesta manera, els més petits que a Sa Riera podien agafar por en el seu primer contacte amb la vela, han aconseguit superar i gaudir aquesta primera experiència i, a partir d'ara, poder utilitzar el material que té el Club (*optimist*, *raqueros*, etc.) per navegar per la badia de Sa Riera sols o acompanyats, si ho necessiten.

El Club Nàutic Sa Riera desitja estar present en les activitats del poble i, és per això, que organitza activitats lúdiques com són les dues cantades d'havaneres els mesos de juliol i agost, amb una gran participació popular.

Volem remarcar, també, el fet de que des de fa dues temporades, compartim, amb el Club Begur Marítim, infraestructures i recursos humans per

Els guanyadors de la regata del mes de juliol

poder gaudir del mar, de la pesca i, en general, de les coses bones que ens brinda l'estiu. I agrair, des de la Junta del Club Nàutic, la inestimable i desinteressada col·laboració del Sr. Antonio Romero, president del Begur Marítim.

Per tot això, anirem engrandint les nostres activitats amb l'objectiu de par-

ticipar activament en la vida social i cultural de Begur.

Des d'aquesta revista estarem en contacte amb tots vosaltres, amb tots els que estimeu i vulgueu gaudir del mar.

Secretària del Club Nàutic

La Nit de l'Esport de Base

El passat dia 8 de juny es va celebrar, al pavelló municipal del nostre poble, la primera Nit de l'Esport de Base. Aquesta festa consistia en un gran sopar de germanor entre pares i mares, entrenadors i jugadors de tots

els equips i categories. En aquest acte es va fer lliurament d'una placa en reconeixement a Rogeli Nieto-Márquez Mascort per la seva tasca de promoció esportiva de base realitzada a Begur.

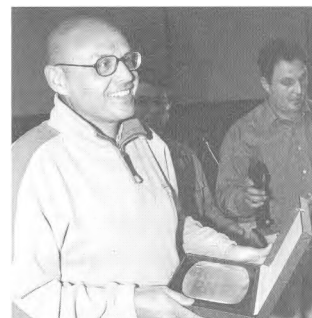

Foto: Carreras

La festa de sensibilització de Progat

Ànims i endavant

El passat dia 2 de juny es va celebrar la primera festa de l'Associació Progat amb l'objectiu de sensibilitzar els nens en el tracte amb els animals. Amb la participació de més de dues-centes persones, la festa va tenir lloc al camp de futbol on es varen portar a terme diferents activitats per tal que tots els nens passessin una estona agradable. Amb la col·laboració de les dues escoles del municipi, el suport de diferents entitats i empreses privades i l'esforç de Progat, cal valorar com un èxit total aquesta iniciativa.

Tal com vaig dir en la presentació dels actes i la festa, tenia dubtes que aquesta entitat arrelés en el municipi, però la sorpresa ha estat realment agradable en veure la feina portada a terme fins ara.

A banda d'això vull felicitar a l'Associació Progat, integrada per voluntaris, per la iniciativa de portar a terme aquesta festa i la tasca que realitza.

Amb el desig que segueixin amb la mateixa empena i podent comptar, en el futur, amb la col·laboració del consistori per a desenvolupar la tasca iniciada, que és d'un interès social indubtable, els encoratjo a seguir treballant i faig des d'aquí una nova crida als begurencs perquè hi col·laborin en la mesura de les seves possibilitats.

Enhorabona i ànim per seguir treballant.

CARLES ARNAU FERRER
Alcalde

La festa de sensibilització de PROGAT BEGUR, celebrada al camp de futbol la tarda del diumenge 2 de juny, constà d'uns partits de futbol entre els equips aleví i infantil del Begur i de l'Escala. En el partit de la categoria aleví guanyà l'Escala i en el partit de la categoria infantil guanyà el Begur. Acabats els partits es repartí un trofeu a cada equip i medalla commemorativa a cada un dels jugadors.

Després del primer partit s'iniciaren els tallers-concursos en la zona de pineda del mateix camp de futbol.

En el concurs de narrativa es donava una idea argumental per a cada categoria. Així per als de Cicle Inicial de Primària es tractava d'escriure una història on hi sortís un gat, un nen o una nena i un ratolí. El guanyador fou en Marc Abras amb la narració *La gate-ta màgica perduda*. Per als de Cicle Mitjà de Primària es tractava d'escriure un conte on hi sortís un nen o una nena de la seva edat i un gat màgic que salvava el nen o la nena d'una bruixa malvada. El guanyador fou l'Adrià Gustà amb el conte titulat *El nen que allibera el gat i el gat que allibera el nen*. Per als de Cicle Superior de Primària es tractava de continuar aquest relat: *Un dia plujós i ventós de primavera cinc gats famolencs estaven als voltants d'un contenidor d'escombraries mirant si aconseguien alguna cosa per portar-se a la boca. Per allà passava un xicot o una xicota amb paraigua i impermeable que s'hi va acostar...* La guanyadora fou l'Alena Collado. El jurat d'aquest concurs el formaran el mestre de l'escola Dr. Arruga, Antoni Bonfill; la mestra de Ses Felugues, Victòria Cabratosa i la veterinària de la clínica Costa Brava, Núria.

En el concurs de pintura, dirigit per l'Ona Esteban, que comprenia des de la Llar d'Infants fins a tota la Primària van ser els guanyadors:

Pàrvuls de 1 i 2 anys: Nil Barceló
Pàrvuls de 2 i 3 anys: Aitor Linares
Pàrvuls de 3 anys: Morgan Tivisol
Pàrvuls de 4 anys: Carlota Moscoso
Pàrvuls de 5 anys: Arturo Jabalera
Cicle Inicial: Carla Trabal

Cicle Mitjà: Lluís Contreras
Cicle Superior: Anna Gallardo

El Jurat el van formar en David Izquierdo, pintor; l'Àlex Trabal, pintor i professor i en Lluís i la Núria, veterinàries de la clínica Costa Brava de Palafrugell.

Es donà una medalla a la Victòria Cabratosa en representació de tots els nens i nenes de la Llar d'Infants que participaren en aquest concurs.

En el concurs de modelatge els guanyadors foren:

Parvulari: Arturo Jabalera i Alba Romero

Cicle Mitjà: Anna Arnau i Lluís Contreras

Cicle Superior: Jose Moner

El jurat el formaren l'Àngel Sierra, de la Ceràmica la Pineda de Regencós; la Sigrid Heinisch i l'Octavi de PROGAT.

L'acte de lliurament de premis va estar presidit per l'alcalde que, en un senzill parlament final, va destacar la sorpresa que li havia produït la festa de PROGAT, doncs li va semblar que aquesta jove associació per a l'esterilització de gats de carrer que des de l'ajuntament s'havia recolzat des del seu naixement, demostrava una vitalitat que li feia augurar un bon arrelament al nostre poble.

Prèviament a l'acte de lliurament de premis s'ha realitzat un sorteig de llibres d'en Manuel Vázquez Montalban i calendaris del 2003 de Sigrid Heinisch.

Hem de destacar i donar les gràcies a l'Associació Esportiva Begur i al responsable del futbol, en Jordi Carreras, per l'ús de les instal·lacions del camp de futbol i per la consecució dels equips de l'Escala; a les escoles del municipi: la Llar d'infants Ses Felugues,

l'Olivar Vell d'Esclanyà i Dr. Arruga per la col·laboració en la preinscripció dels seus alumnes a la festa i la participació en l'organització dels tallers; i a tots els col·laboradors a títol individual, entre ells la Mercè Pereira, Ivonne Nauales, Mari Costa i Elena Vera; i empreses; i molt especialment a la Virginia Di Palma, la Christa Reina i la Josefina Sallés, presidenta, vicepresidenta i secretària, respectivament, de PROGAT, que amb el seu interès fan possible que l'associació tiri endavant.

Val a dir que en total participaren, en els diferents tallers i en el futbol, al voltant de 130 infants, nens i nenes i nois i noies que s'emportaren tots, sense excepció, diferents regals de participació i un bon berenar de pizza, coca i refrescos.

Ajudar els gats

La Cecília era una nena d'onze anys. Tenia els cabells marrons i els ulls verds. Era morena. Anava cap a casa seva i... estava xopa! Plovia i encara que portava paraigües i impermeable el vent portava les gotes i la deixava xopa. Havia vist un contenidor on hi havia tres gats amb molta gana. Eren petits i, com ella, estaven xops. Li van fer pena, però no els podia agafar, podien estar bruts, i tampoc els volia deixar així. Va decidir anar a casa seva i pensar amb el seu germà Pau, de nou anys, què farien.

Quan el va trobar a casa seva li va explicar tot i entre tots dos van decidir portar caixes, paper, plàstics i menjar perquè es poguessin tapar i menjar. Li van dir a la seva mare que ara tornaven i, sense donar més explicacions, van anar a buscar el material al seu garatge i van agafar

menjar per a gats, que ells sabien quin era. Es van abrigar i van anar a buscar els gats.

Els gats seguien allà, rosegant unes restes de poma que havien trobat. Els dos nens es van posar uns guants que havien portat i van preparar una caseta per als gats. Amb el plàstic van intentar que no es mullessin.

Els tres gats, en sentir l'olor de menjar, van entrar a la caseta que els hi havien construït i es van posar a menjar l'aliment que hi havia a dins.

La Cecília i en Pau se'n van anar, satisfets del que havien fet.

La Cecília sempre es va recordar d'aquell dia i, de gran va ser biòloga i va treballar en una associació per ajudar els gats de carrer, concretament al PROGAT.

ALENA COLLADO ALSINA
6è cicle superior de primària

El nen que allibera el gat i el gat que allibera el nen

Hi havia una vegada un gat màgic que una bruixa malvada el va encantar en un castell que hi havia a la punta d'un bosc.

Un dia un nen de 3r que vivia al mig d'aquell mateix bosc va anar a donar un tomb per un camí que coneixia, però quan estava a mig camí va dir: "Ja n'estic cansat d'anar cada dia pel mateix camí en vull descobrir un de nou", i es va ficar pel mig del bosc. Al cap d'una estona que caminava es va trobar amb el castell de la bruixa malvada i com que el nen de 3r era molt interessat amb la màgia hi va anar a veure què hi havia, i quan estava a la porta la bruixa va obrir-la, llavors el nen es va espantar, va cridar i se'n va anar a amagar-se, però com que no sabia el camí es va posar darrera d'un arbre i la bruixa com que era una mica guenya no el va veure i va tornar-se'n a casa seva. Un cop la bruixa ja havia entrat el nen va sortir de l'amagatall i va anar a la porta del castell. La porta del castell estava corcada per sota i de tant corcada que estava hi havia un forat i el nen va mirar per aquell forat i va veure un gat negre tancat en una gàbia de ferro però el gat màgic podia recuperar

la màgia si li donaves una cirera i el nen de 3r ho havia llegit en un conte i s'ho va imaginar i va anar cap al bosc a buscar-ne una i va començar a caminar i a caminar però a la que va fer una passa sobre una pedra molt grossa hi va veure que al final de la pedra hi havia un cirerer i va començar a cridar: "visca, visca, un cirerer"! Però la bruixa el va sentir i amb un sol moviment de dit el nen va sortir volant com si l'arrossegessin d'una manera molt forta, però com que quan el va començar a estirar estava al costat de l'arbre cirerer va poder aconseguir agafar-ne una. Al cap de deu segons ja era al castell. El nen de 3r es va poder ficar la cirera a la butxaca i la bruixa no la va veure. Al nen de 3r el va tancar en una gàbia igual que la del gat i el va tancar al costat del gat màgic però encantat. El nen de 3r va ficar la mà pel mig d'uns barrots de ferro i li va posar la cirera a la boca del gat màgic i el gat es va tornar normal com sempre havia estat de màgic. Però llavors la bruixa el va veure, però era massa tard quan la bruixa el va veure, el gat màgic ja s'havia escapat, però el nen de 3r no, i el gat amb els seus poders màgics va poder alliberar-lo i com que el gat era màgic va guiar el nen fins a casa seva.

ADRIÀ GUSTÀ
3r cicle mitjà de primària

La gateta màgica perduda

Hi havia una gateta perduda. La van recollir. Era un nen, es deia Macs, tenia un germà gran que es deia Silei, era bèstia només li agradava la moto. I també tenia una germana que es deia Bea. Va sortir el ratolí Uriel, la gateta corre a atrapar al pobret Uriel, però sort que no se'l van menjar, perquè havia entrat a l'habitació d'en Macs i en Silei. En Macs diu: *gateta entra i caça aquest ratolí*. El gat i el ratolí es fan amics, s'enamoren i finalment després de quinze dies es casen. I el final del nostre conte continua amb amor.

MARC ABRAS
1r cicle inicial

En memòria d'Agustí Moret

Des d'aquestes pàgines voldríem fer un darrer record al Sr. Agustí Moret i Mont, que va néixer a Begur l'any 1916 i ha mort aquest estiu a Tarragona. Agustí Moret concentrà en la seva persona dues facetes molt importants, en els anys cinquanta, dins el nostre poble: el de mestre i el d'alcalde (1954-1957). Com alcalde cal recordar que fou l'impulsor del nou captament d'aigua a Torrent, que va significar el principi de la solució del tema de l'aigua per a Begur i els pobles de l'entorn. També fou l'impulsor de

l'emplaçament de la primera farmàcia a Begur. Per raons de feina –el van traslladar de mestre a Tossa– va deixar l'alcaldia de Begur i, darrerament, havia fixat la seva residència a Tarragona.

Des d'aquí un record per a aquest begurenc, que en l'entrevista que l'arxiver Lluís Costa li va realitzar l'estiu de l'any 1994 –publicada en el número 29 d'Es Pedrís Llarg– s'emocionava profundament en parlar de Begur, del seu poble, encara que fos des de la memòria que marca la distància i el temps.

Projeccions sobre Carmen Amaya

Cada dijous d'aquest estiu s'ha realitzat a la sala de plens de l'Ajuntament la projecció de la pel·lícula "En la azotea del viento", documental biogràfic sobre la *balladora* de flamenc Carmen Amaya.

La projecció, a la qual ha assistit un gran nombre de persones, ha estat un

èxit. El film fa un repàs exhaustiu a la biografia de l'artista, amb entrevistes a persones que l'havien conegut, amb retalls de la seva vida quotidiana, els seus viatges, i amb escenes de les seves representacions i de les pel·lícules que va rodar, entre elles la popularíssima *Los Tarantos*.

Cap negoci de Begur sense plana web

**Aconsegueix una plana web,
absolutament gratuïta!**

Des de la iniciativa privada s'ha endegat un interessant projecte: difondre les activitats econòmiques de Begur, a través de la xarxa d'internet. El begurenc Pere Carreras –el conegut Pedrito– ofereix la possibilitat al sector econòmic, de Begur, de fomentar les seves activitats, més enllà del marc estricta-

ment local. Les noves tecnologies ho permeten i, la voluntat altruista de Pedrito ho fa possible. Només cal escriure les vostres dades en una carta i enviar-la a l'apartat de correus núm. 123 de Begur.

TOT BEGUR, AMB PRESENCIA A INTERNET!

CAMPANYA
REALITZADA PER :

Begur.net

Pere Carreras
Luque "Pedrito"

Les cartes de les famílies Roger i Rosés

Les cartes de les famílies Roger i Rosés. Notícies de Palafrugell dels segles XVIII i XIX és un interessant llibre que recull la correspondència entres dues importants nissagues de l'època. Aquest volum, editat per l'Arxiu Municipal de Palafrugell, s'enceta amb la història de les diferents generacions d'ambdues famílies per passar llavors a oferir-nos una tria del seu epistolari.

La família Roger, apotecaris de Palafrugell, i la família Rosés, apotecaris de Girona i posteriorment emparentats amb els Roger, són una mostra de la classe benestant, del seu tarannà i de les seves inquietuds.

La correspondència entre les dues famílies resulta atractiva i curiosa des de diferents perspectives. Per una banda ens aporta una valuosa informació sobre la vida quotidiana de l'època: les xafarderies del poble, els problemes domèstics, les diferents relacions familiars, els remeis casolans (la llet de burra com a remei infal·lible), etc. Per l'altra, ofereix petits detalls que permeten endevinar la situació política, econòmica, social i cultural que vivia el país en aquells moments.

Edició a cura de Josep Mulas, Enric Pral i Pep Vila

Tot i que Begur, Regencós i altres pobles del voltant apareixen sovint a les cartes, Palafrugell i Girona són els emplaçaments més citats, ja que eren

els llocs de residència de les dues famílies. De tota manera, cal esmentar el fet que la família Roger va comprar, l'any 1720, el mas Calvó d'Esclanyà, actualment conegut com el mas del Rellotge. Aquest mas posseïa un trull i l'Olivar de Sals, que eren especialment productius. La família Roger va invertir en la millora del mas i va aconseguir que esdevingués una de les seves propietats més rendibles i valorades. A través de les cartes ens adonem de com s'administrava el mas: contractament de jornalers, producció, comerç, etc.

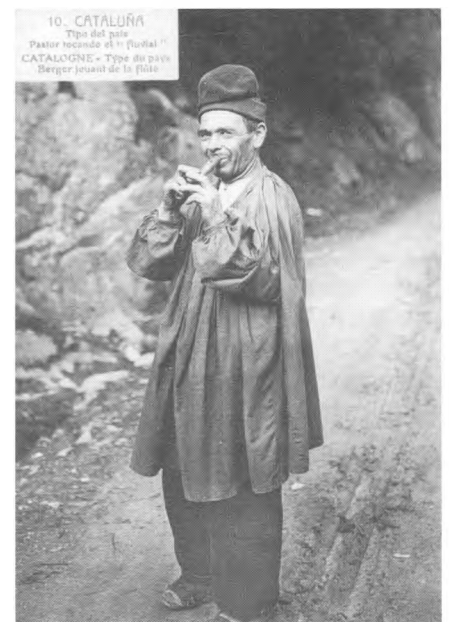
Llibres com aquest, basats en la història local i editats des dels arxius municipals, contribueixen a apropar els estudis històrics a qualsevol persona que senti curiositat pel passat i no únicament als estudiosos o erudits. A més, són obres que, de manera amena i propera, ens vacunen contra l'oblit, contra la manca de memòria que, per desgràcia, cada cop és més freqüent en la nostra societat.

MIQUEL MARTÍN i SERRA

Donació a l'Arxiu Municipal

Ens plau informar que Salvador Plantalech ha fet donació a l'Arxiu Municipal de quatre targetes postals que representen personatges genuïnament catalans. Les esmentades postals, obra del fotògraf L. Roisin, tenen un interès especial per a Begur, atès que estan trameses des d'aquest municipi per Pere Pella, mentre que el destinatari és

el seu germà, el prestigiós jurista, historiador i polític Josep Pella i Forgas, resident al carrer Tapineria núm. 31, 2n pis de Barcelona. Les dates abasten des del mes d'abril al mes de novembre de 1914, o sigui quatre anys abans de la mort de l'eminent personatge. El contingut del text de les postals és absolutament de caire familiar.

Pregó de Sant Pere 2002

Sr. alcalde, begurencs. Bon dia a tothom!

És per a mi un honor que m'hagin encarregat de fer el pregó de la festa major de Sant Pere. Qui em coneix sap que m'estimo molt a aquest poble i és per això que sóc molt feliç per estar aquí a hores d'ara.

I precisament, és aquest amor a Begur el que em provoca de vegades

En la majoria d'actes que he esmentat, només hi ha quatre gats i gairebé sempre són els mateixos.

No és just que les caminades populars s'anul·lin per falta de quòrum, que en les inauguracions de les exposicions –llevat d'alguns– els assistents es comptin amb els dits de les mans, el mateix cas quan es fa la presentació d'un llibre, la neteja de voreres, etc.

I en quant als esports, ja no parlem. Tan sols un exemple: en l'últim partit de volei en el pavelló (en què l'equip del Begur es jugava el passí a semifinals) hi havien tres persones en el públic ni tan sols els parents o amics dels jugadors van anar-hi... –sense comentaris–.

I no em val com excusa dir que els actes els promou l'ajuntament governat per CiU i després es pengen les medalles o frases semblants de caire polític. Les diferències polítiques han de resoldre's a les urnes el dia de les eleccions, després hem d'anar tots junts. Els que han perdut han d'ajudar amb nous projectes o presentant esmenes constructives als que han guanyat i aquests han de comprendre que, malgrat haver guanyat, hi ha hagut una part del poble que no estava d'acord amb les seves idees i també han de ser tinguts en compte i escoltats.

Molts de vosaltres pensareu que somio truites però si tots poséssim una mica de la nostra part... això seria possible.

Begurencs, del que es tracta és d'estimar el nostre poble i ser-hi feliços. Això, és com l'amor d'una mare al seu fill: l'ha d'estimar sense esperar res a canvi.

Hem de fer pinya! al cap i a la fi la convivència quotidiana ha d'estar per sobre de qualsevol altra cosa.

Aquesta convivència i aquesta pinya, és la que els nostres avantpassats van posar de manifest per fer front a les adversitats, que en varen tenir i moltes!

Cal recordar que Begur ha viscut de les vinyes, del coral, dels taps de suro i ara del turisme, i sempre hi ha hagut problemes. Amb les vinyes,

l'aparició de la fil·loxera va arruïnar tots els conreus. Amb el coral, els italians van descobrir a les seves costes un escull immens que (tot i que era de pitjor qualitat) va acabar també amb la feina dels begurencs.

El suro de la nostra comarca semblava que solucionaria tots els problemes. L'ambient era fantàstic, es feien moltes activitats culturals de tota mena, tant al Casino com al Centre Artístic. Però llavors la gent del poble estava molt unida.

Hi havia un grup de teatre, i també la famosa coral La Cigala Begurenca que fins i tot, va arribar a quedar en segon lloc en un important concurs celebrat a Barcelona.

Tot anava molt bé fins que la indústria suro-tapera es va ressentir i per a summu un maleït 18 de març de l'any 1919, la fàbrica Forgas es va incendiar. El foc cremà, també, les il·lusions dels nostres avantpassats.

Els treballadors de la fàbrica ja no anirien mai més al Casino a què els meus avis els servissin cafè, ni a fer la partideta de cartes.

Molts begurencs varen emigrar i el poble va estar a punt de desaparèixer. Semblava que Begur ja no renaixeria de les seves cendres després de tanta adversitat, però la mà d'obra necessària per a la construcció de la carretera d'Aiguablava, va permetre als begurencs tirar endavant. Després, el turisme ho va arreglar tot.

Ara cal anar amb cura amb aquest turisme, que per als pobles costaners, en general i per a Begur en particular, és la gallina dels ous d'or.

Però per a això cal anar tots junts, de la mà, cadascú amb la nostra ideologia, amb el nostre orgull i amb els nostres projectes, però junts. I davant de la diversitat d'opinions: DIÀLEG!

Només així superarem les dificultats que se'ns puguin presentar.

Així ho varen fer els nostres avantpassats i així hem de fer-ho nosaltres.

Tots junts, farem de Begur un poble cada dia millor.

Gràcies i BONA FESTA !

PERE CARRERAS LUQUE "PEDRITO"

Foto: Carreras

rars sensacions. El motiu és que en diverses ocasions, molts de vosaltres comenteu que aquest poble està mort, que no es fan activitats, que només a l'estiu hi ha vida.

Però no es pas veritat. La realitat és que actes Sí se'n fan, que el poble no està mort. Es fan exposicions, caminades populars, presentacions de llibres amb temàtica begurenca, activitats esportives de tota mena, activitats lúdiques tant per a la gent gran com per als més petits.

Aleshores, on està el problema? Per què aquesta sensació d'inactivitat? Doncs molt senzill: tan sols cal mirar-vos al mirall i trobareu el motiu.

La Coral l'Esparver de Begur a la Festa dels Avis

El diumenge, dia 26 de maig, a l'església de Sant Pere de Begur va tenir lloc el concert que s'oferia amb motiu del Dia dels Avis. El recinte era ple de gom a gom, tot el poble de Begur volia sentir les cançons que els nens i les nenes de l'aula de música havien estat assajant per a aquest dia, sota la direcció de Sagrario Martín.

Els tres cors, el dels petits, el dels mitjans i el de les grans van cantar de meravella. El cor de les grans sempre canta molt bé i és per això que estan molt sol·licitades.

Però, la novetat estava en el cor dels mitjans, amb les seves samarretes ratllades, que van cantar molt bé.

Molt millor que en altres moments que havíem tingut l'ocasió de sentir-los, en la festa de final de curs. Seria per les cançons seleccionades per la seva directora o per les hores d'assaig i l'experiència acumulada, que sempre ajuda. Els aplaudiments al final de cadascuna de les cançons eren molt entusiastes sobretot quan eren de tema mariner. Llàstima que al final del concert algú va obrir les portes de l'església abans d'hora, exactament abans de l'última cançó, en una manca de respecte envers els cantaires. Va caldre esperar uns minuts, demanar silenci per tal de poder finalitzar el magnífic concert que estàvem gaudint.

Foto: Carreras.

Per molts anys puguem disposar a Begur d'aquests bons cantaires.

NÚRIA SOLSONA

Tribuna Lliure

Can Begur

Al 1970 la Sarfa parava a la plaça de Begur i venint jo de l'Àfrica (un curt permís militar) allà va venir a rebre'm Neptuno Aldaya de Vallvé, compte del castell de Begur; per als amics, Tuno, el meu gos. Ningú li va dir que jo arribava, ningú li va dir on era la plaça de Begur, ningú li va dir ni la Sarfa ni l'hora. Mai sortia de casa, a dos quilòmetres lluny.

Així recordo jo els meus primers passos a Begur: veient per la finestreta de l'autocar la cua feliç de l'animal, les orelles espectants, la fe en el seu pit i mirada perquè sabia que arribava l'amic, el déu de la seva vida: la meva limitada persona, en una paraula. I des de llavors ja no he dissociat mai la imatge del gos i la imatge de Begur. La diversitat, tantes vegades sorprenent de Begur, ha acollit la presència d'aquest animal. Per a qui no conegui la coneguda frase aquí l'esmento: El coneixement, cultura i amistat d'un poble o país està en directa proporció amb la forma com tracten els seus animals.

Això, a Begur, es compleix: els Ralló amb el llunyà Lennon, en Miquel i l'Olga amb en Jaç, la Nuri i Apache veí amb Yuma, Prunedas amb Cuick, Ponsatís amb Samba, Jordi Vallvé amb Japeto i Restituto, Maurici i Dolors amb uns ferotges i petits Regencós, Enric i

Elena amb Pussie i tantíssims altres que han sabut llegir la lectura de l'amor total, de la lleialtat incondicional, de qui sap estimar-te exactament pel que ets.

Alguna excepció hi ha, gentussa que els maltracta, qui ho dubta. Però, ja que no sóc expert en degenerats (hi ha qui diu que només són malalts), deixem-ho així. Begur és un cop més tranquil·litzant. A part d'unes lleis que de lluny vénen i forçosament obliguen a corretges i morrions gratuïts i infinitament injustos i cruels, no ens podem queixar gaire. Altres poblats, altres tribus, matagossos o "despeñaperros" (potser s'han guanyat el seu gloriós nom per alguna cosa) estan encara presents. Però, siguem optimistes per una vegada, també estan presents els terratrèmols així com justiciers ciclons gràcies al quals, i bíblicament parlant, no quedarà, rere el seu pas, pedra sobre pedra d'aquests llocs. La crueltat o maldat amb un animal no és ser dolent; és ser estúpid amb tots els perills que això comporta.

Que l'animal visqui feliç, ja no dic en el món, que seria molt demanar, sinó a Begur em sembla legítim demanar-ho. Begur és diferent, és un fet. Continuem sent-ho només mirant la mirada plena de fe neta i salvatge dels nostres gos-

sos, que no han après allò que a nosaltres ens han volgut fer aprendre, que no han estat contagiats per prejudicis, estupidesa o religioses prepotències, que, disposats a donar la vida per nosaltres, només demanen una carícia de tant en tant. I, a més a més, són bonics, de mirada directa, de pit gros, de noble pota, de gest tan esperançat com trist, d'alegries tan curtes com intenses.

Jo només sóc pare biològic d'un fill, els destins del qual no em preocupen especialment. Em preocupen molt més els meus gossos, els meus veritables fills, els que mai m'abandonarien en un asil o en una gasolinera. I si a algú se li acut posar-me l'exemple d'un gos que ha mossegat o atacat a algú, els remeto als educadors d'aquest infeliços animals o al nen que, agafant la metralladora dels seus pares, liquida als seus companys de classe i a algun dels seus professors de passada.

El cas és que a Begur no em vaig equivocar: deixa viure tranquils, i qui sap si feliços, aquests animals. A mi també, a la seva manera, Begur em va adoptar fa molt temps. I, amb lleialtat canina, sempre n'estaré agraït. I, per descomptat, mai l'abandonaré.

Guau.

JORDI VALLVÉ

Guillem Rocas i Serra Navarro: dues propostes artístiques a considerar

L'artista Guillem Rocas, nascut a Torroella de Montgrí el 1946, ha presentat durant la primera quinzena d'agost, a les Escoles Velles de Begur una mostra dels seus quadres, que sota el títol de: *La terra humida del passat* aplegava una trentena d'obres. L'exposició va ésser presentada per Modest Cuixart (artista) i Joan Badia-Homs (medievalista).

Guillem Rocas fa servir la seva vocació paisatgista per endinsar-se en un viatge màgic. Un viatge cap a cultures ancestrals i ressons de la Mediterrània. La seva obra, carregada de simbolismes aparentment reiteratius, ens acostava a una proposta original però familiarment coneguda, quelcom que sembla que tenim a prop, però que ignoràvem.

L'artista utilitza amb tota normalitat la iconografia dels grans mestres del surrealisme o de la pintura fantàstica: Dalí, Magritte, Joan Pons o Max Ernst, per crear un estil propi i conseqüent amb la vivència empordanesa, que respira la seva obra. Tècnicament acurat, la seva gamma de colors és rica i es manté al servei d'una idea, sempre més enllà de l'estètica. En definitiva, una exposició que calia veure, d'un artista que –si m'ho permeten– és un clàssic modern.

L'altre artista que ha presentat el seu treball a les Escoles Velles –durant la segona quinzena d'agost– ha estat Serra Navarro, el guanyador del concurs de pintura de l'any passat. El jove artista treballa amb una certa innocència, un món interior ric i sòlid. La seva pintura, fresca, és contemporània, con-

Foto: Amadeu Tàpies

David Serra Navarro

tudent i amaga, en una fórmula que sembla senzilla, una visió poètica d'una recerca constant, vers *la idea* fonamentalment del seu discurs.

Amb una tècnica depurada, Serra Navarro, omple les seves teles per a missatges reveladors de la seva particular interpretació de la realitat, *mirar o ésser vist*. Una mica més enllà, l'artista es presenta com una realitat, deixant la consideració de promesa, que explica la obra guanyadora del concurs. Ens deixa amb l'agradable sensació que no ha perdut l'ocasió per col·locar-se dins dels artistes que haurem de seguir a partir d'avui. Serra Navarro és una agradable sorpresa per als amants de l'art.

ROBERT MANERA

D'esquerra a dreta:

Modest Cuixart, Gemma Amiel, Guillem Rocas, Joan Badia-Homs i Lluís Costa

Ficar-hi el nas: una exposició diferent

Ficar-hi el nas ha estat una exposició diferent on, a través del sentit de l'olfacte, hem captat diferents olors d'arreu del món. S'ha posat a l'abast del visitant un ampli ventall de fragàncies, algunes d'elles certament curioses, i altres difícilment accessibles.

Aquesta exposició, que ens oferia la Fundació la Caixa i que ha tingut un gran nombre de visitants, presentava 60 essències diferents classificades en primàries (càmfora, rosa...) plantes i espècies (espígol, celiandre...) flors (lila, rosa...) fruits (cacau, fava...) arrels i resines (cost, sàndal...). Cada essència

anava acompanyada d'un petit plafó explicatiu sobre el seu origen i les seves qualitats.

L'exposició estava, així mateix, complementada amb uns murals on s'explicava, de forma molt amena, les bases científiques i els aspectes culturals de la relació del món de les olors amb l'home.

Podem afirmar, sens dubte, que la mostra ha estat un gran reconeixement a aquest sentit tan oblidat per la nostra cultura occidental: l'olfacte.

Com va dir Ambrose, Pierce (1842-1914) ...ningú no ha somniat mai una

olor... el somni no té nas... però una olor pot evocar un record adormit.

M. NIETO

Foto: Carreras

Com es buiden els moneders!

Després de sis mesos del canvi de moneda, tothom s'ha adonat de què els bitllets d'ara duren menys temps al moneder que els d'abans. Hi ha dues causes que expliquen aquest fenomen i que funcionen juntes. La primera és la més evident i tothom ja la sap: els preus s'han apujat; ara tot és més car. Al principi, els polítics, els diaris, la TV i les ràdios ens varen convèncer de què amb l'arrodoniment per passar de pessetes a euros no s'havien d'apujar els preus. Opino que, efectivament, l'equivalència de les dues monedes estava ben establerta i, en general, amb l'arrodoniment no es van augmentar els preus. És clar que si ho haguessin fet els augments haurien estat minsos, sense passar d'alguns cèntims. Però, el que no han dit ni els polítics ni els mitjans de comunicació és que els preus s'han apujat degut al desconcert de la gent. Al principi, el desconcert no hi era però va anar sorgint a mesura que la gent deixava a casa la calculadora. És que, sense adonar-nos-en tenim el preu de totes les coses a la memòria però en pessetes i solament veuríem un augment de preu si fos en pessetes, però en euros i sense calculadora no ens en adonem i els preus els han anat apujant xic a xic per aquest motiu: perquè amb el canvi de moneda paguem el preu que ens diuen sense adonar-nos de les pujades.

És a dir: ens han aixecat la camisa! Com és que els polítics es fan l'orni per aquesta pujada de preus injustificada i dissimulada? Com és que els polítics van canviar el sistema de càlcul de l'Índex de Preus al Consum i hi van posar els preus de l'època de rebaixes? Sembla talment que els que ens manen siguin especuladors i ens vulguin tenir a tots a *dalt de la figuera*, com hom diria emprant el català xiroi. En realitat, el que passa és que els diaris, la TV i les ràdios diuen el que va bé a llurs propietaris i callen tot el que no els convé. Fins i tot s'han inventat aquella expressió de *políticament correcte* i els escriptors, locutors i presentadors ho han de tenir molt en compte si volen mantenir la feina. Això va contra la llibertat d'expressió i, per tant, és inconstitucional. Però, ¿qui posarà el picarol al gat?

L'altra causa de què els bitllets du-

rin poc temps a les nostres butxaques és que són més petits. El bitllet de 5 euros (el de valor més baix) el relacionem en la nostra imaginació amb el de 1.000 ptes. (també era el més baix); però 5 € fan tan sols 831 ptes. El bitllet de 10 € el relacionem amb el de 2.000 ptes. i tampoc les fan; 10 € són 1.664 ptes. El bitllet de 20 € el relacionem mentalment amb el de 5.000 ptes. i tampoc les fan; sols equivalen a 3.328 ptes. Fins i tot el bitllet de 50 € sols equival a 8.319 ptes. i el nostre subconscient el relaciona amb el de 10.000 ptes. Els demés bitllets d'euros ja no es

poden comparar amb cap més de pesseta perquè no hi havia bitllets més grans de 10.000 ptes. Amb preus apujats i amb bitllets més petits no ens ha de sobtar que els nostres moneders es buidin tan de pressa.

Molta gent es *pica els dits* i es troba a final de mes sense euros. Especialment la gent gran que no ha pogut seguir tot aquest trasbals del canvi de moneda. El remei seria aprendre'ns de memòria els preus en euros de totes les coses; d'aquesta manera quan ens demanessin 50 € per un bolígraf mentalment el comparariem amb el preu d'un Kg de vedella, d'una ampolla de vi, d'un litre de benzina, etc. i veuríem si ens en demanen massa. Això sembla complicat però no és altra cosa que el que fèiem amb les pessetes. És clar que els preus de totes les coses en pessetes els teníem dins del cap després de molts anys de comprar i observar preus. Ara, per canviar això a euros hauríem de fer un esforç molt gran de memòria i molta gent no podria

fer-lo i molts d'altres no voldrien fer-lo.

Jo he imaginat una manera de no quedar-nos sense diners abans d'hora. Primer hem de comptar ben comptat els nostres ingressos, naturalment, en euros. Després hem de comptar ben comptades totes les despeses fixes: llum, aigua, lloguer, contribució, telèfon, perruqueria, subscripcions, etc. Suposem que els ingressos mensuals siguin de 2.000 € i que les despeses fixes, també mensuals, de 500 €. Queden 1.500 € per a les despeses no fixes i, per tant, si dividim 1.500 € per 30 dies que té el mes, ens donarà 50 €. Aquesta és la quantitat que podem gastar cada dia a les botigues al comprar el menjar, etc. Vigilem, doncs, i no gastem més de 50 € i, si algun dia ens passem, fem una compensació gastant-ne menys l'endemà. Naturalment, jo he posat un exemple imaginari: cadascú té els seus guanys i les seves despeses fixes. Fem-ho així i anem deixant passar el temps, procurant pagar el preu just de tot el que comprem i mica a mica ens anirem reconvertint mentalment al món de l'euro.

Pensem també que el món de l'euro és un magnífic esglaó per assolir la veritable Unió Europea, la qual cosa vol dir en primer lloc pau entre les nacions de la vella Europa i també una ocasió de gaudir d'una administració competent i el concurs de les ments més brillants i preparades per menar-nos a tots a una vida digna i justa, sobretot per als nostres fills i néts.

JOAQUIM VALENTÍ i FIOL

Dedicat a la gent gran d'Esclanyà

Foto: Carreras

L'any 2002 el tenim ben encetat,
el 2001 enrere ja s'ha quedat.
D'alegries i tristeses qui és que no n'ha passat?
però si bé es vol analitzar, en aquest món
moltes persones es poden trobar
que d'alegries poques en poden comptar.
Quan vénen les alegries, s'ha de saber aprofitar
i quan arriben les tristeses ens hem de resignar
i tenir molta fe i esperança perquè es pugui superar.
Dia a dia cadascú el seu esforç hi ha de posar
perquè la llavor que sembrem un bon fruit pugui donar.
Amb el gros feix que a l'esquena
moltes vegades s'ha de portar,
no resulta ens fàcil de poder caminar;
si no manca la claror i la drecera es pot trobar
amb molta il·lusió endavant es podrà anar
si és que algun dia, d'una vida millor,
els que d'ella puguin disposar,
i el pes que tant angoixa ja es podrà deixar.
A les mans que siguin netes, sols hi podrà quedar
el bé que als demés s'ha volgut i pogut fer
i la satisfacció d'haver-los pogut ajudar.
Demà, tal vegada algú hi haurà
que el puig més alt mirarà
i buscarà a les palpentos
la llum que pel bon camí el pugui guiar,
per fins al cim de tot poder arribar
i des del damunt i amb molta joia
la plana poder contemplar
i tot allò de bo que en ella hi ha pogut deixar.
Avui ha de ser un dia de molta felicitat
per a totes les persones de la tercera edat.
A la plaça de l'església d'Esclanyà
els bons amics s'han retrobat
i que bé que s'han retocat!
fins i tot la cara més bonica
a alguns se'ls hi ha posat.
A casa, els armaris s'han regirat
per mirar de trobar el vestit
que per a la festa, fos el més adequat.
Tal vegada hi haurà qui l'haurà estrenat,
d'altres, el que tenien, hauran aprofitat;
Però el que sí que es veu ben clar
és que la il·lusió, a cap l'hi ha pogut mancar.
Cada any en aquesta diada el costum hi ha

que de la missa solemne qui vol en pot participar
i també de les sardanes a la plaça,
per ballar i escoltar.
Quan el sarau s'haurà acabat,
tots a pujar a l'autocar;
a Platja d'Aro en portarà
i al restaurant de la Terrassa
a gaudir d'un bon dinar
que de ben segur, molt bo serà.
I a tothom molt li agradarà
però hi haurà qui no és pel menjar que hi va,
sinó per un dia de bona companyia poder disfrutar.
Quan s'haurà ben begut i ben menjat
i el ball de saltar i la gresca s'hauran acabat,
altra vegada a pujar a l'autocar.
I a tots ens cal desitjar
que al xofer, la claror als ulls no li pugui mancar
perquè el bus amb encert pugui guiar
i a casa tots bé puguem tornar.
En arribar al final del trajecte
el nostre agraïment l'hi haurem de mostrar
i com a bona despedida la mà li hem d'enllaçar.
És bo que d'una gran festa
tothom en pugui participar.
Als que som aquí ens cal recordar
als que per les seves dolències
en aquesta diada no es han pogut acompanyar,
i perquè en puguin participar
el bon regal a casa se'ls hi portarà,
confiant que la bona voluntat vulguin acceptar.
Per als que aquesta festa tan bé
i amb esforç han sabut organitzar,
que no els manqui la força de voluntat
perquè amb salut la puguin continuar;
I que hi hagi algun voluntari
que les sevillanes sàpiga ballar!
les qualitats, de tothom, s'han de saber valorar.
Aquesta festa, enguany, bé s'ha pogut celebrar,
un altre, Déu dirà!, ens hem de preparar
per si al puig més alt podem pujar.
Visqui per sempre el poble d'Esclanyà
i tota la gent que hi ha i més endavant hi haurà.

L'homenatge a la vellesa de l'any 2020

– Això sembla una promoció turística – deia en Jordi llegint el programa de l'Homenatge a la Vellesa d'enguany. – No en faran pas gaires més – va acabar dient mirant-se en Xicu.

– I ara!. Perquè ho dius això? És un homenatge merescut i simpàtic que se'ls hi fa als veïes de Begur.

– Ho dic perquè el jovent d'ara, el que va pujant, - feu en Jordi – tant si és de Begur com de Barcelona, no té cap respecte a la gent gran. Només has de veure els escarnis que amb tot *descaro* els hi fan pels carrers. Van des d'escopinades i *pedorretes* fins als insults més grollers.

– Què dius ara! No ho he pas vist.

– Es que no ho fan pas a tots els vells. Només als que els hi sembla que no es podran defensar. Perquè aquests joves són uns cagats.

– I a qui haurem de donar-ne la culpa de què el jovent sigui tan brètol?

– Als pares i als mestres. També als mals exemples de la tele. Però, sobretot, al fet de què fa molt de temps que no hi ha hagut cap guerra. Abans, quasi totes les generacions n'havien patit una. El jovent d'ara no ha passat mai gana, ni por, ni fred. No els hi ha mancat res. Hi ha pornografia dins dels autobusos escolars i ni tan sols respecten les seves companyes. És per tot això que es burlen dels vells: perquè ja no saben que fer per divertir-se.

– I els mestres?

– Com que la bretolada predomina, estan avorrits i desanimats. Abans, el jovent treballava, alguns fins i tot sense cobrar, i a les escoles i instituts els professors podien fer la seva feina. Ara, no.

– I els pares?

– No se n'assabenten. Creuen que llurs fills són uns angelets. Que són la excepció. Ni quan cauen a la droga se n'assabenten!

– I no n'hi ha excepcions? – feu en Xicu.

– És clar que sí. Són els pocs que podran arribar a tenir una carrera. A més, els pares són els responsables de que les criatures no coneguin llurs avis, els quals abans vivien amb els pares. Ara, els avis malviuen sols o estan tancats a una residència. Resultat: un home vell és un “bicho raro” per al jovent.

– I per què dius que no durarà gaire la festa dels Veïes a Begur?

– Perquè vindrà un dia que aquest jovent manarà a l'Ajuntament. Llavors, aproximadament al 2020, aquesta festa serà ben diferent. Faran pujar els vells caminant cap a dalt del castell, amb el camí ben ple de turistes que els tiraran escopinades i fent-los hi *pedorretes*, mentre els municipals els iran *xurriacant* tot darrere.

– Però al 2020 encara no hi haurà ascensor? – És clar que sí que hi

haurà l'ascensor, però no tindria cap gràcia fer-hi pujar els vells. A mida que vagin arribant a dalt, els estimbaran, un a un, per una *tiroлина* que els portarà al mas d'en Pinc.

– Què és una tiroлина? – va preguntar en Xicu.

– És una corda que té un cap amarrat al castell i l'altre cap al mas d'en Pinc i que serveix per baixar-hi penjat d'una politja.

– Ah, com allò que han posat a Port-Bou – digué en Xicu.

– Això mateix. Només que a Port-Bou, si cauen, van a l'aigua mentre que aquí aniran a les rodes dels cotxes que passin per la ronda.

– Però quina bestiesa t'empatolles tu ara? – protestà en Xicu.

– Deixa't de “romansos” i ves-ne prenent nota per quan t'arribi l'hora – li digué en Jordi – Quan els vells arribin al mas d'en Pinc penjats de la corda els esperaran un ramat de “bailaoras” que els oferiran un “zapateado” i un pet de flamenc “axordidor”. A més a més, els del NEREO tindran unes galledes amb aigua de Ses Negres per tirar al damunt d'aquells que s'hagin marejat a la “tiroлина”. Una munió de turistes contemplaran l'escena mentre la nissaga dels Carreras els retrataran pel davant i pel darrera.

– Estàs com una cabra, Jordi – digué en Xicu.

– Sí, sí, no et treguis aquest pa que portes a l'ull. Ja ho veuràs.

– Saps que et dic, Jordi? El de sempre: puja aquí dalt i balla.

Sa Rodona del cementiri

Entres les obres d'urbanisme que ha fet l'Ajuntament de Begur des de fa molts anys, crec que una de les millors és Sa Rodona del cementiri. Segurament que la majoria dels beguerencs s'han alegrat d'aquesta realitat, sobretot els que conduïm alguna classe de vehicle, doncs era una cruïlla perillosa de passar.

A més ha quedat molt bonica i s'ha fet amb molt bon gust i no dubto de què serà ben conservada perquè tenim un equip de jardiniers que en saben. Ho dic perquè anant per aquestes carreteres de Déu se'n veuen moltes que fan pena pel seu abandonament.

També trobo molt encertat que s'hagi col·locat al seu centre un grup de suros, arbre autòcton del país, molt ben escollits, molt bonics. El suro és la referència d'una part del passat, de la història del poble, dels anys que aquest es dedicà a la transformació d'aquesta matèria primera. Ja els ho va dir Ventura Sabater als de Madrid quan va anar al Congrés, com a diputat per Girona, per solucionar quelcom de la indústria: "Yo que soy del país de los alcornocques", es van sentir algú amb veu baixa que deia "ya se nota".

Les oliveres també hi estan molt bé i els petits passadissos que s'han

Foto: Mates Carreras

fet entre elles conviden a una passejada.

Pretenc fer una mica d'història d'aquesta rodona i és per això que adjunto a aquest escrit dues fotografies. Una és la imatge d'un enterrament pas-

sant per aquest lloc al començament del segle passat. No és que vulgui fer referència al personatge que el protagonitzava, doncs no he pogut saber de qui es tractava. Segur que havia de ser una persona important de Begur. Si algú que em llegeix pot esbrinar-ho que ho comunicui al Sr. Lluís Costa (arxiver) i farà un favor al poble. També acompanyo una altra fotografia actual, aga-

Foto: Josep Carreras

Un gest encomiable

Un dia del mes de juliol passat el meu fill Ricard va perdre la cartera de butxaca amb la seva documentació, targetes de crèdit i alguns diners.

En Miquel Àngel Osuna Bermúdez la va trobar i la va portar immediatament a la botiga.

Moltes gràcies, Miquel Àngel, pel teu fet exemplar.

J. C. RIERA

Sotjant des des Castell

fada del mateix lloc, amb la intenció de fer una comparança, que com podeu veure és molt diferent.

Aquesta zona que ocupa la rodona i un centenar de metres més cap al poble, fou eixamplada durant els anys que el Sr. J. A. Pella feu, a Begur, el que els més grans en diem "la reforma" (1928-1932), doncs aquest paratge de *Sa Ganxona* es feu servir d'abocador de runes.

Si compareu les dues fotografies veureu la gran diferencia de superfície que hi ha.

També hi veureu una fotografia d'en Francesc Pi i Giraud en *Pairussa*. Una estampa del típic begurenc d'aquells temps, caçadora o armilla, boina o gorra, la cigarreta al llavis i barba de divendres o dissabte; doncs llavors, salvant excepcions, els homes només s'afaitaven el diumenge a casa o el dissabte, al vespre, a la barberia quan aquestes plegaven més tard de mitjanit.

Permeteu-me que acabi fent una mica d'humor negre. En *Pairussa* tenia una taverna a l'última casa de la carretera, anant al cementiri, on ara hi ha el restaurant la Cardina, també en deiem *can Simon*. Doncs bé, quan algú, per exemple, era molt "tacanyo" els amics li deien: què els guardes per quan et

portin de peus endavant, passant per davant de *can Pairussa*? O quan fent broma li deiem a algú: et veig *fotut*, em sembla que aviat passaràs, entre quatre, per davant de *can Pairussa*. Abans no hi havia cotxe de morts i es portaven els difunts entre quatre persones. Amb tot això vull dir que en *pairussa*

haurà perdut protagonisme, doncs ara direm: què els guardes per quan passis ajagut per *Sa Rodona*? Perdoneu-me per dolent.

J. C. RIERA

Racó Poètic

Muntanyes de Begur*

Son-Ric, muntanya escapçada
la més alta de l'indret,
que guaites Sant Sebastià de la guarda,
el cap, i terme begurenc.
Muntanya del Castell,
la més popular,
conserves restes
d'un castell enderrocant.
Recordes temps de guerres,
de fenicis i grecs,
moros i pirates,
quan les Medes eren el seu recés.
Muntanya de Son Moles
amb la seva vall
famosa per les aigües
quasi termals.

Montcal i Ses Felugas
desfetes pels estralls,
segones residències,
carreteres i Rocams.
Son Pujol bona vista,
que ho domines tot
cap de Creus, Illes Medes
les Alberes al fons.
Cap de Begur, Sa Borna
abans camins veïnals
carreteres i més carreteres
per aquells verals.
Muntanyes begurenques
que pujaven i baixaven
segons bufava
la tramuntanada.

Ara és l'home
que les fa baixar, els temps canvien
i més han de canviar.
Igualment que Sa Riera
de tanta sorra que hi ha
de seguir així
al lluny veurem el mar.

FRANCESC DE SON MOLAS

* així és com jo ho veig i penso, perquè com la gent de Begur, ningú.

L'autor d'aquesta poesia ha fet donació a l'Arxiu Municipal de Begur d'una fotografia de la fàbrica Forgas dels anys vint.

Visites guiades: una pel·lícula amb història

A Begur les visites guiades s'organitzen des de l'Arxiu Municipal. D'entrada, cal dir que aquesta activitat permet desenvolupar una tasca complementària de difusió cultural. És així com l'Arxiu concep les visites. Ara bé, l'experiència d'uns quants anys ens ha permès reorientar la fórmula i hem cregut oportú fer compatible el discurs històric amb aspectes lúdics. Hem de considerar, d'altra banda, que el públic de les visites de Begur és molt fidel (sol repetir any rere any) i, per tant, estem obligats a esmerçar els esforços per renovar el producte.

enguany, l'argument de les visites amb el títol de *Begur*, *Glamour* es centrava en una pel·lícula: *De repente, el último verano*, produïda per la Columbia Pictures i protagonitzada, entre d'altres, per Elisabeth Taylor sota la direcció de Joseph L. Mankiewicz. Els exteriors de la pel·lícula foren rodats l'any 1959, essencialment, a Begur. L'argument de la pel·lícula era prou esglaiador: en l'agrest i bàrbar poble de Cabeza de Lobo —representat per Begur— un grup de caníbals sacrifiquen Sebastián, davant l'horror de la seva cosina, paper interpretat per Liz Taylor. Per protagonitzar el paper dels caníbals va ser necessari contractar molts extras, escollits entre nois de la comarca. El director volia els que fossin més lletjos i d'aspecte més desagradable, els quals, fins i tot, se'ls emmascarava el rostre. Part del film es va rodar, com diem, pels carrers empedrats del nucli antic de Begur. És evident que la imatge que Mankiewicz buscava era la d'un poble dominat per la misèria. Amb aquest objectiu poca promoció turística podia oferir la pel·lícula, i és per aquesta causa que la censura va prohibir la projecció de *De repente, el último vera-*

no a l'Estat espanyol i no s'estrenà a l'Estat fins vint anys més tard: el 1979.

Doncs bé, les visites guiades han volgut reflectir aquells dies de l'any 1959, el rodatge, els costums populars, la incomprensió —i alhora l'admiració— d'una població autòctona davant la vinguada dels americans. S'ha pretès vi-

sualitzar els contrastos entre dues cultures, a través del muntatge teatral de la companyia La Genial, dirigida per Elisabeth Cauchetiez i amb la remarcable interpretació d'Eva Trullàs, Mónica Sagner, Blanca Vélez i la mateixa Elisabet Cauchetiez.

A l'època, la productora va reclutar extras a dintre de la població local. Pagaven bé i molta gent es va apuntar. De nois en buscaven de dos tipus, un de guapo amb les cames ben fetes per fer de doble de l'heroi, i molts de malcarats i trinxeraires per fer d'assassins del mateix protagonista. També necessitaven una doble de l'Elisabeth Taylor per fer les corredisses a dintre del poble al seu lloc.

La Melody Nelson i la Ginger Power, les responsables del càsting —orquestrat per La Genial Teatre— busquen gent de les mateixes característiques al bell mig dels participants de les visites d'enguany i tot el públic participà de la bogeria momentània que fou aquest ro-

datge per la població de 1959; fins i tot assagen l'escena al carrer del Castell. Al final de les visites, a la sala de plens de l'Ajuntament, es projectà l'extracte de la pel·lícula real i el públic gaudí d'un espectacle de cabaret americà recordant cançons i ballets de famoses pel·lícules d'Hollywood. A la terrassa de l'Ajuntament es serví el cava i es pogué admirar una vista insòlita de Begur.

Entenem, per tant, que un any més les visites guiades de Begur han estat fidels amb els seus principis de divulgació històrica, per bé que enguany potser sí que s'ha abandonat, una mica més, la narració dels fets més significatius de la història de Begur i la descripció dels elements arquitectònics. Però, és que l'objectiu enguany passava per reproduir les sensacions d'un temps i d'un país.

Així mateix, qui vulgui reviuire amb absolut realisme el rodatge de la pel·lí-

cula pot contemplar a l'Arxiu Municipal de Begur un conjunt de gairebé 100 fotografies realitzades pel beguenc Josep Carreras, escollit per Columbia Pictures com a responsable segon de la foto fixa.

LLUÍS COSTA
Arxiver Municipal

Fotos: M. Carreras

